

ACC. N:o M. 14448 : 1-31.

Landskap: Göinge Upptecknare: Irigfrid Svensson, Höör
Härad: Fjälsta Berättare: " " "
Socken: Höör Berättarens yrke: f.d. vagnsmakare
Uppteckningsår: 1958 Född år 1880 i Höör.

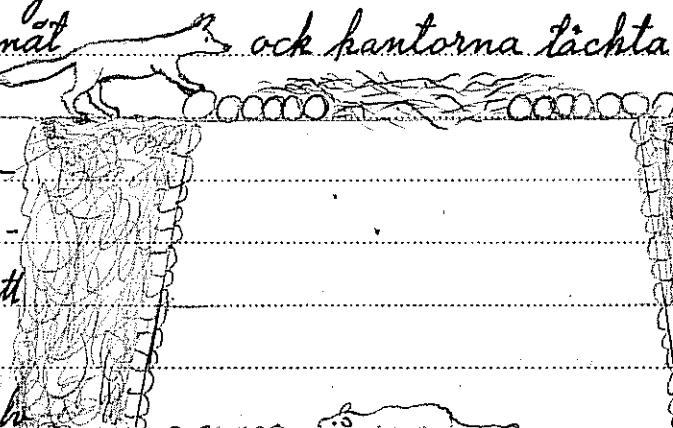
FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Jakt och Djurfangst. s. 1-31.

LUF 101.

Skriv endast på denna sida.

Sif 101

Jag har en gammal jaktmark än, som är det 61 året i
är som jag trampat på denna mark och på denna mark
fins än i dag märke efter en gammal varggröp som är
pyrkantig och lavad med stora grästenar och har sett ut så här
väggarna lutar rätt mycke innåt och hantorna täckta
med bastanta ekegrenar och i
mitten klent ris som dom ram-
lar rätt igenom när dom kom-
mer så långt man är inte så lätt
att komma upp igenom igår,
åteln var i regel en skilvdåd kall
eller dyligt, sedan var det en lätt sak för fångstmannen att skj-
uta dem i gropen. Skälv har jag aldrig sett någon varg ute i
fria naturen, men 1888 i slutet av februari månad fisch vi här
ett väldigt snövåder det höll på i ett hör utan uppehåll i 3
dygn natt i dag å stark ostlig vind så drivorna var nästan
ogenomträngliga å alla vägar ofarbara på över en vecka å mä-
fall blev det både i Höör å anekset K. Munckarp. Något mejeri-

fans inte annars hade det varit ogoerligt med mjölkshjutiar.
Men då var det tre stycken vargar som strök ihring här
i byggderna å blev sedda av många dom tog tilloch med gården
varen på ett ställe, men då blev det allmänt uppåbåd, på alla
som hade bösså och så blev det skallgång genom shogarna
en gammal f.d. kronojägare ledde shallen men utan resul-
tat dom viste att hålla sig undan, min fader var också med
i shallet med sin reminton bösså å han var en saker skytt
så han hade nog knallat på dem ända till en 300 m. annars
var det ju mest mynningsladdare men dom hade laddat
särskilt extra för gräbenen med stora närorpå å extra sharp
krutladdning så dom jorde nog klohart i att loffa till Ryssland
igen där dom var komna ifrån, sen dess har man aldrig sett
till något gräben här i shogarna men ej häller har vi haft
sådan myckenhet med snö som 1888 jag var åtta år då ä
var med att åka hälje från takåsen på ett hus som var rent
igensnöat från ena längsidan så man kunde gå längs åt
snön upp på takåsen å tittar ner i skorstenen, snön var vät när
den kom så den packade sig mycket å sedan fick vi 20 gr. hällt så den blev som is

Råv är jag lite mer bekant med än varg, har väl dödat ett hundratal sådana i min dar, mest har jag skjutit dem för drivande hund har alltid haft mårvuxna stövare man har alltid dem mera ikring sig å alltid mera under kontroll å villtet bucktar alltid mera å blir inte så störda som för stora hundar, man shall hälst vara i marken innan solen har gått upp, å vet man då någorlunda var han bor shall man gå dit å slappa hunden å visar han ^{då} om han är hemma eller får man stå å vänta på hans hemkomst med hunden i haserna å så är det bara att skjuta rätt, ja fullt så enkelt är det ju inte alltid gamla råvar är ytterst försiktiga så mången gång kan det ta ut på tiden å mången gång är det jägaren som blir lurad Det mest gevande rävtångst är i slutet av april om man har en sharp tax å han finna ett bebott grytt med ungar å man må skulle händelsevis vara hemma så har det hänt att hela kullen har gått åt det han vara en 5 a 6 ungar iblan ånda till 8 men det är ju sällsynt, iblan går den gamla inte ut för hunden utan ^{man} får gräva ner till gångarna så man kan se att skjuta där hon sitter

Det är ganska gällt om råv numera för skinnpriserna är ju
urusla inte mer än 4 a 5 kr. för ett vackert råvskinn, men här
i Höörs socken är det för närvarande 10 kr i skattpenning så
det är ju alltid något, men jag har varit med då man kunde
få 125 kr. för ett vackert råvskin men då skulle dom vara skyt-
na straks efter jul å så varit en kall vinter å då blir skinnen
vita på insidan, är dom blåa där är dom inte fullhåriga
å då blir priset därefter. Blir det förmynche råv i markerna
nästan utrotar dom allt småvilt, å hönsrårdarna i trakten
får i regel ge sin tribut om dom är åthommliga, å han han
komma in i en hönsrård på natten så biter han igång så
mycke som fins, höns ser ju mycke dåligt i mörke, så biter
han medan han är igång, sedan bär han ut å jämmer här
å där i marken för kommande behov alldrig mer än en höna
i varje buske, är där plöjd jord sprätter dom ofta ner dem i
jorden men i regel är det en halv vinge eller stjärt som sticker
upp, finner man då något sådant å man vill göra sig bevärs
kan man ofta finna fler å då är det oftast passa på när det börjar
skympna så ibland kan nickel få på pålsen för det samma

Råv på spärsmö är mycket intressant om man är minst tre jägare i synnerhet den första snön på hösten då ungråen inte varit med om sådant för, eller först i februari då dom löper då strövar dom mycket omkring och lägger sig på dagen i småholmar ute i markerna, ser man då ett råvspår som går in i en sådan holme går man tyst och försiktigt runt holmen en står med utrikt till inspåret, dom andre går runt holmen vid vars en sida blir då råven stord, går han ofta tillbaka på inspåret, annars när dom två jägarna gått runt och träffas å inget utspår syns till och inget shott hört, så ligger mickel kvar, då får dom två ställa ut sig på lämpligaste platser å den tredje följa inspåret och mickel på benen då gäller det livet om han inte kan smuga sig osed ut, i regel ligger dom ganska hårt efter nattens strapatsor. Röka ut råv har jag varit med om en gång men det var inte alls intressant så det har fått vara, jag såg en råv på långt håll smita in i ett stort grytt med mycket stora stenar, hade då ingen hund med som hunde gå i grytt varför jag beslöt att försöka röka

ut honom, det drojde inte länge förrän jag hade ett stort
bål under stenen där jag sett honom krypa inn, å röpen
kropp ut överallt bland stenarna isymmetet längst upp i back
en där rök det som av en fabriksskorsten, men ingen mickel
kom jag väntade både länge å väl utan resultat, så de var
inget trevligt, två år därefter besökte jag platsen då var där
fyra vitnade råvskellett utasade från det gamla rök, gryttet
å var bebott på nytt men då hade jag en strax tax med å då
moste mickel ut en stor tibråv så där hade snart blit en stor
kull av det ädla släklet, Shallgång på enbart råv har jag
inte varit med om, och förgiftat bete tycker jag inte om
det kan drabba dom man minst förmodar, dessutom får man
ha länsstyrelsens tillstånd, å hungöras i kyrkan, och så är
man ansvarig ifall en dyrbar hund skulle råka ut för eländet
Tax för råv är ju också förbjudet vilket jag anser för rått, det
är ju samma sak den oskyldige kan ofta komma i klämme
rått ohyggligt å få sitta å plågas många timmar, vilket jag är
vittne till, en katt som kommit i en råvtax som var uppsatt olövligt
han sat fast med bakkbenen å gav upp den värsta nödropp, men min brovning befriade hans plågor

Lodjur har aldrig funnits i dessa trakter i min tid,
däremot ålg har blivit ganska allmän dom sista tjug
åren innan var dom rätt sällsynta här, jag minns då jag
var skolepåg att en ålg blivit skjuten i vår grannsöchen
N. Rörum vilket ingen kunde minnas ha sett ett så stort vill-
djur så det blev ju nästan folkvandring mest jägare förstas
att se detta stora djur, dom var inte lävliga mer än tre dagar
på året då, men sedan vad jägare beträffar höll man noga
reda på dom dagarna i händelse man skulle möta ett sådant
höttberg någon av dom dagarna, å här stoppes blykular till van-
liga hagelgevär å här provshöts men o ve vad dom sågte, så
på ett vanligt hagelhåll fick man hålla 25 cm. högre än där
man ville kulam skulle taga, annars slog dom hårt, gevaret
var ju slåtborrat utan reffel så det blev ju ingen richtig fart
å klämm på kulam, men det var ju bättre med nåt än intet
om inte annat så dugde det ju till skaloförsvar, ty man hade
hört uppe från Norrland att dom håller gich mot en björn
än en sårad å upprestad ålgjur, följdén blev att även jag

utrustade mej till färsvar för det dugde ju absolut intemed
hagel på en ^{björne} längsmållan tre a fyra hundra kilo å med
ett hinkigt morgonhumör, men det otaliga kan ju hända,
jag var då 23 år gammal å bjuden på jakt nere i stenshogen
det var ju rådjur det gälde å våra hundar var långt utom
hörhåll med en stor råbock men jag stod i högsta beredskap
inne i ett högt eñe då jag i stillheten hör liksom ett stort
fåkäatur kommer luftande och i samma nu stod en mycket
stor älgtjur rakt framför mej på tjugo meters håll, var det
synes, jag viste ju knappt vad jag skulle tro men insting-
ten å skålbevarelsedriften fick mej att leta upp ett par kul-
skott som jag gjort å burit på i årtal så var det att funna
ut hagelskotten å få inn kulskotten å under tiden stod
älgen bara å stirrade på mej å såg lika förvånad ut som
jag för det var ju första gången vi råkades, när så jag
väl var färdig med omladningen å höjde gevåret till avfyr-
ing blev han väl klak på vem jag var, å vändes plötsligt nach
en till å skulle väl je sej iväg, men försent för i samma sekund

brant mitt skott, å lika fort slog det stora djuret i marken
å rörde inte en klöv för ett nachskott är ju det bästa tänk-
bara inget hött blodigt å fördärvat, för blodet rusrar alltid till
första saret, och i samma nu rusrar två stora ohända stöva-
re fram som hade kommit drivande med älgen hanske än-
da uppe från Småland ty trötthördar var dom så dom skönk
rätt ner med tungan hängande ur gapet i skälla orkade dom
inte. Ja så var det att blåsa på kamraterna, å se deras över-
raskande uppsyn, det dröjde en stund innan dom hunde rej
något, ja se du har ju alltid en förunderlig tur, behövde han
inte mer än ett skott inte stopp han väl för ett hagelskott,
men då visade jag fram min enda rundkula å den blev ju
vedebörligen beundrad. Ja nu är det sannerligen inte tid till
mera snack utan nu är det storslakt sa ja har ni starka
snöre så vi kan binda upp minst en av dom långa shank-
arna å få han på ryggen så vi kan fläcka upp buken å få
ut magväxten å dom stora vommarna så inte gaser går ut
i hättet å förstör å förgiftar det, får ett sådant stort djur ligga

till det blir hällt med innanmåtet i, blir köttet förgiftat
å ormakligt. ja så var det att förla detta stora kreatur
hem. Vi var ju på det klara med att våra egna krafter räkte inte
till utan det måste hästhäfter till. Mina båda jaktkamrater var
bröder vars fader hade en lantgårdstrx inntill, och därifrån fick
vi låna ett par hästar å en stor lastvagn, jag insäg ju med sä-
ma att lyfta upp detta djur med handkraft gick inte utan vi leta
upp en bastant plankha 7 almars längd där vi placerade ena
ändan på längvagnsbättningen bak till å andra ändan på marken,
så var det ju först att dra ut djuret från skogsnärjet där den
stupat ty där hunde man inte komma inn med vagnen, utan
så lade vi bastanta rep om hornen fästade i en hammel å så
en häst här som fick dra ut honom ur snärjet till vagnen
sedan lade vi bastanta stenar för alla fyra hjulen så den
stod still, medan hästarna jälps åt att dra upp den stora tjuren
längs plankan där bak, upp i vagnen, så det gick ju utan
att lyfta vilket varit omöjligt utan kran, sedan var det ju
remta möjet att åka hem till stället å placera den på logan

där det var till att flå å slå utav alla häfter innan den
stora huden kom av. sedan hissade vi upp den stora kroppen
i logtaket å efter hand som den blev till väders hlyvde vi den
i ryggen med såg sedan fick den hänga där å svala till dagen
därpå, men den stiliga hornkronan fick jag med hem den
tillfeller ju alltid den som har fått djuret, åtta taggar å fina
skovlar, så den kan jag visa än i dag fast det är 55 år sedan.
Jag har skjutit fler älgtjurar sedan, men ingen med så vackra
horn. Här jagar vi alltid älg med längende stövare där jägaren
står i förhåll, å en skoter hunden.

Rådjur har varit ganska allmänna här för några år sedan,
men påträffas numera mera sällsynt, mycket på grund av att
våra närmaste gods har decimerat dem förmynche, på grund av
deras skadegörelse ^{nå} ungshog och hela åkerar å fällt utplanterade
i frukt träd som dom går illa åt, isymerhet på vintrarna så dom
skjuter nästan ut dem. Ånnars jagas dom i regel med måstiv-
are eller tax, dom är ganska lättskjutna. Det har varit tal om att
skjuta rådjur enbart med kula, men där i instämmer inte jag

dels är det riskfyllt att jaga med kula så där allmänt med våra modärna rifflerstuttsare, å en råbock stupar väl så fort för en hagelvärn än för en finkalibrig kula, det är min erfarenhet. Kron och dövhjort är här sällsyntare än älg, kommer dom på genomfart någon gång är det alltid några djur i sällskap i synnerhet dövhjorten. Numera är det ju förbjudet med all jakt en timma efter solens nergång, annars var det ganska vanligt att arrendera jakten på ett mindre ställe som gränsade upp till ett gods med hjortflockar, så var det till att så rotfrukter i närheten av gränsen, var det då en lada i skotthåll ifrån rotfruktslandet så var det till att stå i denna lada å vänta ut hjortflocken som begärligt betade av rotfrukterna i mänsken, å i regel var där god tid att utse den som hade den vackraste hornkronan å avvänta då han blottar sig som lämpligast för skytten, så skulle han ha ett hjärtshåll av grov haliber så han signade ner på plattan vanligen användes remintongevär, men nu är det ju en saga blott med mänskensjakt, annars var det ju inte så få hjortar som fick släppa livet till vid klart mänsken.

Utter är mycke sällsynt här i dessa trakter så det här till sät-
syntheterna om man någon gång har fått skott på en sådan
då man stått vid en åhant eller damm å väntat på något annat.
Sål finns ju inte alls, det får ju vara vid havskanterna.
Grävling finns ju lite överallt i backarna å dom jagar man
mäst å bäst vid vakhytte på kvällarna, dom är ju nattdjur
så dom går inte ut ur grytet förrän en 40 minuter efter solens
nergång så man har inte många minuter på sej å dom är ytter-
st förficktiga å god nära, så lucktar dom människa blir dom
vackert inne. Det är inte trevligt hälre att släppa grythund
på dom i synnerhet en ung hund för ut går dom inte gärna
utan istället ger dom hunden ett nyp om dom på nät vis han
hamna åt, det har hänt att hunden har blivit ihälbiten å det
är ju inte så trevligt å fånga djur i fälta har aldrig legat
för mej. I min gröna ungdom fanns här icke utan svensk
hare som var vit om vintern men nu är den alldelens slut,
det är 20 år sedan jag sköt en vit hare, i början på 1900 in-
planterade godsegarna i dessa trakter tyska harrar vilka

var röda som rävar å dom var fridlysta i 3 år efter innopeten å alla hade dom en liten plomb i ena örat. efter fyra år sköt jag min första tyska hare, alldelens röd med plomb i örat så det var en äkta tysk ganska stor å tung men horthärig. Jag vet inte om det är hörning eller dam har klimatiserat sig men det är helt annan typ å fårg på en hare nu, mest gråbruna både vinter å sommar men vita under buken å i regel stora å kraftiga. Här jagar man hare mest med små slövare så väl på barmark som på snö, och här mot jul går det bra att shåla trampa upp dem å ta dem på uppspräng fins uppkomnen wintersåd råg eller vete å där finns en plöjd åker upp till han man nästan vara säker på att om det finns hare i trakten så ligger han i plöjningen med nosen mot söder å han ligger tryggast om man ^{går} rakt mot honom då kan han trycka så hårt att man går förbi bara några meter vid sidan men när man så gått förbi ett stycke så lyfter han å springer rakt ifrån en så man får rakt bakhåll å där det bäst att hålla inne med shottet annars riskerar man

nest skadshjutningen å det går man ju inte gärna då för han för gå, kommer man baki rån går han gärna upp på förlängt håll, dom sprätter sej ner i plöjnaden så att hela bakändan ligger alldelens jämt med marken å så huvudet vilande på framtagarna så dom ligger i högsta beredskap att ta ett hopp upp ur legan, den svenska haren lade sej aldrig så ute på fria fältet utan dom gick gärna till shög eller i någon buske. Igelkottfångst har jag aldrig hört talas om, här anser vi igelkotten för ett nyttigt djur den tar ormar å snoppar till och med rätter sniglar å maskar så det är ingen kostfäraktare ett te- fat god mjölk slickar den begärligt i sej, hemma i min trädgård hade vi alltid ett par sådana smådjur som var nästan halvtama dom kom alltid stickande fram i skymningen, å min röst hände dom igen, om jag börja å tala till den hikade den på med upp å liksom länkte jasa å det du då är det inte farligt å så fortsette han att travra på, men var det en främmand röst så stannade han med samma å drog inn nosen å intog en avvacklande hållning, men om då jag sa det är ingen fara pasachen är fri då knallade den straxs på till sitt tillränta mål.

Iller har jag aldrig varit med om att fånga, men väl jag
at med halvtama illrar å skålv ^{det} egt sådana djur, finns flera så-
dana raser det finns nästan svarta, bruna å vita, dem mörka
raserna är alltid stora, å klumpigare än dem vita, mest jagar
man vildkanin med iller, man transporterar dem i en liten
låda med galler för ena gavlen för luftens skull, man bär den
na låda bäst med en rem över axeln, dåt är sällan att vildka-
nin en ligger fritt ute utan i regel inne i stenvägångar
gårdar, släpper man då in en iller där man förmödar att
kaniner finns, dröjer det inte länge för än ett väldigt skämmel
hörs ibland stenarna å i regel kommer haninen ut som
skjuten av en hanan, då gäller det att vara snabb i vän-
ningarna med bössan, men himmer illern att taga haninen
inne i röset suger han allt blodet ur å blir han inte mått av det
åter ^{han} jätta lever å lunga sen lägger han sig att såva inne i röset
å man får plocka fram honom, vilket han vara rätt arbetssomt
iblan. Dom är rätt kringliga att utfodra hålst myrhjutet vilt om
inte annat: så ett par sparvar ny mjölk å lite färskt bröd absolut inget
saltt

Rapphöns förekom rätt talrikt i min ungdom, här är mycke
lämplig teräng kuperade åkrar å en liten skogsholme här adär,
så dom har rätt lätt att ⁱ uppfälget svänga om en bache eller
holme å gömma sej, men hade man fågelhund som var lite vand
vid terängen kunde man ganska fort plocka ner några höns.
Lockhytte med rapphönsipa hade jag en jaktkamrat från
en gransocken, som använde sin pipa ganska flitigt för han
hade ingen hönskund, men mig tilltalade inte denna jakt
ej heller att smyga sej på dom vid nattetid vid mänsken, det
var mest tjeavshyttar dom kunde ligga på smyg om kväll-
arna å höra efter var dom samlade sej å så låta dom häma
richtigt i ro innan dom gick på dem, gammeltrupper lägger
sej förstdär han anser lämpligt och så håller han på med
lockrap till han får samlat hela sin flock, dom ligger tät
packade intill varandra i en cirkel alla med skärtarna
inåt å näbbarna utåt, och aftså på betesmark, där som fins
mycke kostförlöning så hela flocken liknar en sändör kaka.
Och finns det knappast några höns dom besprutar åkrarna med
gift för insechter o förgör nästan allt vilt. Vilket skulle i lag förbjudas

För tjuga år sedan fanns det gätt om fasan dom i sin tur
trängde undan raphönsen, men fasanen fant man ju över
allt i skog å på fällt i synnerhet om där fanns någon grandunge
eller en stor gammal yvig gran som dom kunde logera i för natt
en för dom tråar alltid för natten, dom sitter alltid inne vid stam
men så vid en sharp ficklampa fick mängen fasan släppa li-
vet till, dom blev ju fullkomligt bländade av det skarpa ljuset
så dom satt aldeles orörliga så för en samvetlös tjuvskrytt var
det en baggatell att en natt med salangs gevär pläcka ner en
säck full med fasaner, men numera är det lite för stor risk med
sådan jakt. En riktig jägare sköt ju fasan för fågelhund i skog
å mark å på uppläg i betfält vilket var en mycke trevlig jakt
men man fick se noga upp med hunden, för förfasenem sprang
högre än lyftte för hunden, slog en hult fasaner ner i ett bet-
fält sprang dom sedan var för sej var å en på sitt håll då var
det att hålla hunden i styr, sen var det att låta hunden avårra
äfter en i taget, dom lyfter sedan var för sej, för hunden, å inte
som raphöns alla på en gång, å lyfter inte alls för ett par smällor

Beckasin var en trevlig jakt, man fördrade lite vana' dom flög upp som en pil sedan hastade dom blixtnaggt till sidan å flög så i sicksack till dom var utom skatt håd dom förekom mest i gamla torvmåssar, å man höt i regel för stående hund, enkelbeckasinen var ju så liten så det var inte mycke att väga skatt på isynnerhet om det först blev ett par bommar, men dubbelbeckasinen var ju en ren läckerhet å dubbelt så stor som den enkla. Morkulla var ju också en trevlig jakt i sitt slag den är ju lävlig två gånger på året, på vår å höst, första gången i maj månad, det är ju mest för att komma ut i shagen en jum skön majkväll å sitta att höra gök å näcktergal, så sitter man i spänning för att också få höra en kulla komma morande i luften med näbben hängande rät ner, dom säger ju skål ifrån när dom kommer, så där legem högt å ibland ganska fort så i regel blir det en å annan bom till att börja med, det är ju bara tupparna som är ute och varmar om kvällarna för han tycker väl det är lite lång samt då hanan ligger på äggen till en ny generation.

På våren är ju markulan ganska torr, bättre är hon då på hösten då man skuter henne för stående hund, för det mästa då i kanten på något kårrdrag och då är hon fet å fin å mycke god i smaken så något lächrare villt han man näpelsen få. Tjäder har här varit ganska gått om i skogarna förr men nu är dom mera sälsvinta, man sköt dem i regel för stående hund, en gammal tupp var inte mycke att ha, så i regel sålde man den till vittihandlaren den var ytterst torr å smaklös den hunde ofta väga över 5 kg. men en ungupp på en 3 kg de var något mörkt å gatt, innersta brösthöftet var vitt som vanligt hänskött men ytterhöftet mycke mörkt, sent på hösten hunde man ofta få se tjädertupper sitta å sträcka hals högst upp i en furutupp, hunde sitta där i timmtal å undersöka terängen var där då inget misstänkt började den att äta furubarr utav glatta livet så då engnade den sig helt å hållat å näringen, iblann var där både två å tre i samma fura. hade man då en så kallad fågelstuttsare, en finhalibrig reffelbörsa hunde man på långt håll pläckha

ibland dem bara man tog den nedersta först så hade man
tur å var säker kulskytt kunde man ta dom alla, skottsmåll
arna reagerade dom inte för man fallt där en förbi den andre
då flög dom ögonblickligen, hönorna var mera blyga å häll
sig mera vid jorden å brilljrade inte så mycke över sin storlek.
Några andra fångstmetoder på tjäder har jag inte varit med om.
Orre det var här i stor myckenhet isynnerhet innan fasanen
kom, fasanen liksom skrämd bort både raphöns å orre, arren
är en mycke skygg fågel den trivs liksom inte alls här nu, det
är förmyncke springande i skogarna dom har ingen riktig
fred, så någon orre här i trakterna har jag inte sett på
15 år mest jagade jag orre med fågelhund det gick ganska
bra i enemarker med bärväxt, lingon å blåbär där låg
ungkullarna som knappast var flygfärdiga dom tryckte
bra för hunden, den gamla gav sig iväg med samma å hon
fick sannastat flyga sen hon jett ungarna order att gömma
sig sen hunde man med hund plocka dom mestå kryck-
lingarna å de var dom man hälst ville ha, dom är både möra

å goda, gamla orrar liksom tjädern är inte mycke att rekommendera till mat. På senhösten samlades orrtupperna i stora flockar man kunde räkna ända till 40 å 50 st. å slog ner på stubbåkrarna för att pläcka spillsåd, honorna såg man sällan till dom smög i gräs å bushar för sig skälv, en å en, men dom svarta vackra tupparna med sin fina kluvna hirsfärt flög i flock dom var inte goda att komma i skotthåll för dom trodde inte alls för hund, man innan dom slog ner på en åker slog dom alltid till i ett stort tråd för att rekognosera om terängen var klar kände man då till deras vanor å viste vilket tråd dom brukade slå till i, fick man väl däld å i god tid innan dagningen se sig om en skottplatts i regel fick man bättre på naturen lite med gamla säckar eller dyligt å vinden mot en annan gick det inte alls för dom hade god näsa fast det gick genom näbben, då i lyckligaste fall kunde man få ner en tre st. i första skottet å en i uppfloget å så hålla sig stilla å lung å inte springa fram, utan låta dom falna ligga så kom

dom i regel en sväng om å skulle se vad de var för
oväsen eller dom skulle se efter sina bröder det fick man
aldrig reda på nog av, då kunde man ibland draga ner
en till, men sedan var det slut på den platsen för den dagen.
Men sedan på vintern när här var mycket snö å det
sedan blev kallt vi hade ofta 30 gr. då brukade orren sprätta
ner sig i snön ända till en meters jup då med försiktig-
het å lite vana kunde man gå å ta ortuppar me här men
någon orrhöna såg man aldrig till under snön vilket jag
har längt på många gånger precis som hönorna flyttade
till varmare klimat under stränga vintrar, jag vet inte men
konstigt såg det ut, häcke dom lärde han svara på frågan
även gamla svenska haren låg under snön när det var
richtigt kallt han kunde ligga under ända till tre dygn
vilket man kunde kontrollera på snön, om han låg under
då det var yrväder blev det bara ett runt hål för andhämtnin-
gen på en tvåkronas storlek, så där har nog varit
ganska lungt å varmt, en gång då jag gick i skogen

så en meter vid sidan såg jag ett sådant runt hål
å stannade till, då började man att liksom spricka å
röra på sig å upp för en stor vit hare, jag hade båssan
i högsta beredskap, så det hade varit ett lätt skott att ta
haren men han fick gå, jag tyckte han var värd att
gå till frö, man hade då legat i tre dagar utan påfyll-
nad med mycke sträng hyla, jag har skjutit sådana
harar för som legat under en tre dagar, men vid passning
en har dom alltid varit alldelers tomma i magsäcken vil-
ket också bevisar att hovthållet varit knallt på rista tiden.
Jag har aldrig jagat utan gräs å krickänder å för det
mästa har det då varit ^{med} sätterhundar dom är glada att gå
i vatten, utan hund är det inte trevligt att jaga änder
för det första är det svart att få tag på en shadskjuten and
dom gömer sig i vass å bräte å för övrigt är det så slabbt å svett
Som skolpåg var man lite äggsamlare utav alla vilda fåglar
man blåste ut dem å trädde sedan skalen på en stålträdsring
å fördé prottakål över vad det var för sorts fåglar respektiva skal

lillhörde, dom största skalen tillhörde skrakändens dom
var lika stora som tama pekingänder, och dessa skrakänder
hade sina bo i gamla ihåliga turenärliga ekar som växte
i Höörs prästskog, där var stora grynhål rätt långt uppåt
stammen, å träden var så grova i stammarna att vi fick
vara sex grabbar att famna om dem så dom var inte lätt att
att komma upp i, vi såg ju när dessa stora änder flög ut
ur hålen, då tänkte vi kan de vara möjligt att änder bygg
er uppe i ihåliga träd, det fick ju trunget undersökas & föl
den blev att vi stod bok för varandra, å på de viset nådde
vi till sist, efter mycken möda ^{att} komma in med armen i ett hål
villket glägetjut, fullt av stora vakra ägg där var visst 12 st.
om jag minns rätt, så delades dom upp rätvist vi var tre grab
bar, ja men vi lätter vars ett ligga kvar, så hanske dom värper
fler, var där en som föreslog sikt å jort, vi lät tre ägg ligga
å fick vars tre på man, å ankan tre så tyckte vi kunde inte
komma rätvisan närmare, så kom vi överens om att efter
en vecka skulle vi titta till vårt bo igen, vi hade räknat rätt
för då var reden full av ägg igen, å dom fick vara

Kramsfågel har jag aldrig fångat på något vis, men under första världskriget då det var mycke ant om all sorts mat, så kunde det hänta att man kunde stöta på en flock björktrast då kunde man skjuta några st. å dom smakade bra, dom är bara så små, nog var dom bra mycke smakligare än både räv och grävling, vilka i många fall blev serverade som hett rätter på restauranger. Det fanns ju gåt om rävfarmar då och när dom pålsrade unga rävar blev dom undersökta av veterinär, var dom då fria för trikiner gick dom som mänskoföda. Särskilda rovfåglar var man inte särskilt efter man träffade man på någon när man var ute med bössan så nog smalldet alltid, man under min skoltid i flera år betalande Hörs socken 25 öre för varje kråkhuvud å det var ganska lönande då att skjuta kråkor då man fick ju till exempel en stor kråka bröd för 25 öre, vi hade iregel stränga vintrar å det var ytterst sällan att marken var bar någon gång under hela vintern så kråkorna var nog ganska hungriga å det begagna de min fader sig av, det räkte som åtel att lägga ut en spann

potatiskalar på åkern utan för värt hus i lagom skotthåll
från en skottglugg på gaveln på vinnden, här var inte så må-
ga hus då, å kuperad teräng å inget förbud för att skjuta
innom byn så kråkorna hade det inte så lätt, så hunde jag
på fars inrådan lägga ut en spamm potatiskalar, sen dröjde
det inte så länge förr än en stor flock kråkor slog ner, dom
är ju ganska försiktiga djur så det blev i regel en hel krans
med kråkor runt shalorna å så marcherade dom alla försiktigt
på en gång, ingen ville vara sist, för ibland häntade att där var
en å annan fårik silla nacke, när dom då var lagom från
åteln alla i en ring, så smaltt det o vilken småll, där hunde
då en sag st. bli liggande på plattan å en å annan dalade
ner som inte orkade med alla hagel dom fått i kroppen, sen
var det min tur att samla upp bytet, å hålla räkning på alla
kråknäbb å avlämna dom till äldermanen i byn en gång
i veckan, jag får väl tala om fars präktiga kråkböss, det
var en väldig stor mynningsladdare en såkallad kranolam-
mare, den tog inte där man sickta utan i en krans runt om

så då far siktade på åteln så tog de på kråkorna runt om så den var som jord för det samma, man där gick mycke till att mata den med både varthrut å hagel å en bastant både axel å kindknota, men känner man varandra så går det bra, i mars månad så använde vi kråkkropparna till mat, dom hallades tormånadskråkor å dom skulle duga att ita, dom fläddes först å sedan klippte man brösten ifrån å gav ett upphök å sedan stektes dom i stekflätt som man fick då man stekte saltat å rökat fläsk å så lite lök på som krydda, ja sämre rätt kan man få, även gräsparvar på hösten när alla ungar för sommaren är flygfärdiga då kan man räkna bra mycke över hundra i en flock, här var ett sådnt fällt utan för och det hade varit dåligt höstvåder så det var mycke spissåd och där hade dessa sparvar rätt mycke arbete att pläckha då fick jag idén att prova Fars gamla kronolarmare, å laddade med mycke små hagel så hallad fågeldunst å passa på pris, då flocken slog till så dom var ju ganska samlade när det snöll, en härlig hindurst fick jag, man så blev där ju också 99 sparvar den 100de kunde vi inte finna

dom blev också flädda och brösten avklippta å stekta, det var ju
rent av en delikatess. För rötfångst är nog dom små slag
fällorna bäst, både för möss å rotter det finns ju olika storlekar.
Förr hade dom stora burfällor men dom var klumpiga å sällan
gick dom i dom, och sen skulle man ju ta livet av dom på
ett eller annat vis vilket var rätt obehagligt, men hunde mun
kamna åt att skjuta en rotta med små salängsskott så
hon hunde komma in å varna andra så i regel försvarade
hela foljet för en tid, eller få fast en levande från en bur-
fälla å tjära ner den ordentligt å sedan släppa den, så såg
man inte till en rotta på årtal. Snaror å fällor för vilt
har inte varit brukligt på dessa trakter i min tid, någon
jäng i min ungdom var det någon som bodde långt ute i
ödemarkerne som olävande satte upp råvsaxar men i regel ble
det någon förtret med dom där olävande fångstredshopen, deras
egen ålskade katt eller den fina rastuppen som dom köpt dyrt på
en hönsutställning, å där satt han säkert fast medan mickel
åt upp honom på platsen, och så var den ju fint demonstrerad
för mickel vad den dugde till, så den acktade han segristigen för

Angående jakt, så den som inte skälvt äger sådan, får åren-
dera sådana marker å numera i regel till höga priser, ja till-
ochmed så det hade varit lagom arånde för hela stället, å inte
fins det mycke vilt av något slag mot förr, nu sedan ^{dom} besprutar
åkrarna med gift, dom tillockmed besprutar unghogen med
gift för att inte hjortdjuren ska ta en kvist, på ett gods i närl-
heten fant jägaren på gården inte mindre än 16 döda rådjur
på en dag, så man förstår att det inte är svaga doser, dom spru-
tar ju från flygmaskin, både över åkrar å shog, å förjör både onda
å goda där finns ju ingen åtskillnad, i shogarna renas dom alla
härrhåler för vide å sälj å alla gamla häliga träd som varit bo-
platts för alla sorters fåglar, allt sådant renas väck, så det finns
ju inte trivsel åller näring för djuren, så di som inte dör av
gift dom flyr för livet, så det är så dödande tyrt å döt i många
shogar nu som blir rattionelt skötta. Fins det vidernär å sälj
rör inte hjortdjuren torra boheplanter och den mark där vide
å sälj växer där trivs inte bok åller ek, så det är nog klokt att
läta naturen skälvt reda upp en hel del problem, så blir det
trivsammare för alla

Vi har ju jahstadga enligt lag ny utkommen för varje
jaktsäsong å ve den som inte bokstavligen rättar sig där efter,
det finns ju jaktpolis numera anställd utav staten, dom han ju
upptråda där man minst förmödar, det är ju detta ramma som de-
tektiver utan synliga rangmärken, för var det ju lite friare
men nog håll folk reda på varandra så det var ju säkrast att
inte vara förmynche lagöverträdare. Angående allmänningar
för byalagen därsådana finnes, brukar dessa marker bortanderas
på byastämman den första maj hos äldermannen för året.
En riktig jägare sparar ju rajeten om det är möjligt å skjuter
hälst bockar å smaldjur, å förr hunde man få lite mycke rå-
djurs kött, då salttade å röhade man shinkorna lätt, villket
var ett härligt smörgåspålåg å dugde då att gömma hela vin-
tern. Det var innan man hade frysbox. Livnåra sig enbart på
jakt hunde väl knappast någon utan dom som var anställda som
jägare på ett gott. Tjuvskytte det ansägs mycke ochederligt, så
det var ingen ordentlig människa som ångnade sig åt sådant
dessutom riskerade han ett ordentligt pok stryk, å vapnet var
förverkat om man kom på en sådan i marken, det hunde utan vidare säljas på auktion